

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla, dr. Árva Tamás (Árva Ügyvédi Iroda) ügyvéd által képviselt felperesnek a Domé Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Domé Judit ügyvéd) által képviselt **Budaörs Város Önkormányzat Polgármesteri Hivatala** (2040 Budaörs, Szabadság út 134.) I.r. és a jogtanácsos által képviselt II.r. alperes ellen **kártérítés** iránt indított perében a Pest Megyei Bíróság 2010. október 8. napján kelt 25. G. 29.114/2009/16. számú ítélete ellen az I.r. alperes 2010. november 8. napján 20. sorszámon előterjesztett, a II.r. alperes 2010. november 2. napján 19. sorszámon előterjesztett és 2011. január 3. napján 23. sorszámon megindokolt fellebbezése folytán - tárgyaláson - meghozta a következő

Ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit részben megváltoztatja, az I. és II. rendű alpereseket egyetemlegesen terhelő marasztalás összegét 880.000 (nyolcszáznyolcvanezer) forintba és ezen összeg után 2001. július 1. napjától 2004. december 31. napjáig évi 11 %-os, 2005. január 1. napjától a teljesítésig a késedelemmel érintett naptári félét megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamatra leszállítja. Az I. és II. rendű alpereseket az elsőfokú perköltség megfizetése alól mentesíti. A felek az elsőfokú eljárásban felmerült költségeiket maguk viselik.

A felek a másodfokú eljárásban felmerült költségeiket maguk viselik.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás:

A felperes 2006. február 1. napján előterjesztett keresetében 5.016.000 Ft, ennek 2001. július 1. napjától a kifizetés napjáig járó a Ptk. 301. § (1) és (2) bekezdései szerinti késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni az alpereseket kártérítés címén. A kamat mértékét 14,66 %-ban határozta meg. Előadta, hogy aszám előtt jogszerűen állt közel 30 évig egy összközműves kb 60 m² nagyságú, borozóként üzemelő pavilon. Az I.r. alperes jegyzője 2001. június 13. napján

utasítást adott az építmény elbontására, benne lévő felszerelési és berendezési tárgyak elszállítására anélkül, hogy intézkedését megelőzően a felperest felszólította, illetve az intézkedéséről értesítette volna. Amikor az elbontásról értesült, az illetékes rendőrkapitányságnál feljelentést tett lopás gyanúja miatt, de a Budaörsi Városi Ügyészség a nyomozást megszüntette. A büntetőeljárásban kirendelt építészszerelő a faház megsemmisülésével okozott kárt 3.000.000 Ft-ban határozta meg, míg a használatlanná vált berendezési tárgyak értéke 1.500.000 Ft volt. Mindezt a II.r. alperes szakszerűtlen bontási és raktározási tevékenysége eredményezte. 516.000 Ft kárt idézett elő a 3 db WC, kézmosók, söntéspult, hideg-meleg vízvezeték hálózat, csatornavezeték, lefolyók, elektromos vezetékek rendszer bontásból eredő megsemmisítése. Többször kérte írásban a tulajdonát képező ingóságok kiadását, de azt a II.r. alperes - az I.r. alperes utasítására - megtagadta. Az I.r. alperes jogellenes károkozó tevékenysége a bontási határozat nélküli bontás elrendelése (46/1997. (XII. 29.) KTM rendelet 5. § (1) bekezdés, 9. §), és emellett az alpereseket együttesen terhelő jogellenes magatartás volt a szakszerűtlen bontás és tárolás. A felperes előzetesen nem kapott tájékoztatást a bontás tényéről, és utóbb arról sem, hogy hova szállították a bontott anyagot. A 2010. május 3. napján pontosított keresetében 2.400.000 Ft, ennek 2001. június 13. napjától a Ptk. 301/A. §-a szerinti késedelmi kamata megfizetésére kérte egyetemlegesen kötelezni az alpereseket a felépítményben okozott kár miatt.

Az I.r. alperes a kereset elutasítását kérte, mert azt mind a jogalap, mind az összecszerűség tekintetében megalapozatlannak tartotta. Állította, hogy a felperes feljelentése alapján indult büntetőügyben meghozott nyomozást megszüntető határozat indokolásából megállapítható: a faház elbontásával kapcsolatban meghozott jegyzői utasítás nem volt jogellenes, így az I.r. alperes oldalán a kártérítési felelősség egyik eleme hiányzik. A részben szakszerűtlen bontást, a szakszerűtlen tárolást végző személyek beazonosítására nem volt mód. A nyomozás során nem volt megállapítható, hogy a jegyző az állagsérelemmel járó szakszerűtlen bontásra adott volna utasítást, vagy egyáltalán tudomása lett volna arról, hogy a bontást milyen módon végzik el. A bontás mikénti elvégzése nincs összefüggésben a jegyző bontásra vonatkozó utasításával. A pavilon létesítésére kiadott 1797/1972. számú határozat tartalmazta, hogy amennyiben az út korszerűsítésére kerülne sor, az építmény kártalanítási igény nélkül saját költségen elbontandó. De mert a faház nem felelt meg az épített környezet alakításáról és védelméről szóló 1997. évi LXXVIII. törvény (Étv.) 2. § (8) bekezdése szerinti építmény fogalmának, ezért bontása hatósági engedély nélkül is elvégezhető volt (46/1997. (XII. 29.) KTM rendelet 9. § (4) bekezdés). A bontásra vonatkozó utasítás kiadásakor az I.r. alperes jogszerűen járt el. Hivatkozott a felperest terhelő kárelhárítási kötelezettség elmulasztására, mert 2001. szeptemberétől tudta, hogy az elbontott faház a II.r. alperes telephelyén van, és az átvétel egyetlen feltétele az volt, hogy a felperes igazolja a tulajdonjogát. Ezt azonban nem tette meg. Az összecszerűséget vitatta. A faházat a bontást megelőző utolsó három évben nem használták, nincs kétséget kizáró bizonyíték arra, milyen ingóságok voltak a faházban. Tagadta, hogy a faházban berendezési tárgyak lettek volna, vagy ha lettek volna is, azok értéktelenek, hiszen három évig azokra nem volt a

tulajdonosnak szüksége, illetve azt követően, hogy megtudta a tárolási helyet, nem tette meg a szükséges intézkedéseket arra, hogy a faházat és a berendezési tárgyakat visszakapja.

A II.r. alperes ellenkérelme szintén a kereset elutasítására irányult. Előadta, hogy a faház elbontásakor - a megrendelés alapján - az adott helyzetben elvárható magatartást tanúsította, erre szakértelemmel rendelkező vállalkozót bízott meg, és a munkák ellenértékét kifizette. Nem tanúsított jogellenes magatartást. Vitatta az összecszerűséget. Hivatkozott arra, hogy a felperes 60-65 m²-es faházról nyilatkozott, holott az építési engedélyt 38 m²-es faházra kapta meg, és az alapterület az érték megállapításához elengedhetetlenül fontos. Jelezte, hogy a faház értékelésénél további szempont az amortizáció. A felperest terheli annak bizonyítása, hogy milyen ingóságokat hagyott az ingatlanban annak ellenére, hogy az használaton kívül állt. A vezetékhálózat értéke azért nem értelmezhető, mert ha a bontást a felperes maga végzi is el, annak nem lenne értéke. A II.r. alperes is hivatkozott arra, hogy a felperes nem teljesítette a kárenyhítési kötelezettségét.

A Pest Megyei Bíróság 2007. március 1. napján meghozott 22. G. 20.611/2006/18. számú közbenső ítéletével megállapította, hogy az alperesek kötelesek megtéríteni a felperesnek azt a kárt, amit azzal okoztak, hogy a borozó rendeltetésű faházat elbontották. Az alperesek fellebbezése nyomán a Fővárosi Ítéltábla 2007. szeptember 28. napján meghozott 3. Pf. 20.824/2007/3. számú közbenső ítéletével az elsőfokú bíróság közbenső ítéletét azzal hagyta helyben, hogy az alperesek felelőssége egyetemleges és a felelősségük a szakszerűtlen bontásért és szakszerűtlen tárolásért áll fenn. A fellebbezési eljárásban a felperes és az I.r. alperes költségét 15.000 Ft-ban, a II.r. alperes költségét 39.000 Ft-ban állapította meg. A jogerős közbenső ítélet szerint jogellenes volt az I.r. alperes jegyzőjének az a magatartása, hogy utasítást adott a faház elbontására és elszállítására anélkül, hogy a bontás elvégzésére és az ingóságok elszállítására előzetesen határidő kitűzése mellett a felperest felszólította volna. E körben közömbösnek minősítette, hogy az építésügyi jogszabályok szerint szükség volt-e vagy sem bontási engedélyre. Mindazonáltal a közterület tulajdonosának, az önkormányzatnak joga volt arra, hogy a felperest határidő tűzése mellett felszólítsa, a borozó elbontására, ingóságai elszállítására, ha a közút korszerűsítésére kerül sor, mert ez következett a felperes jogelődjének 1972-ben kiadott KPM határozatból. Ha a felperes maga bontotta volna le a borozót, és elszállította volna az ingóságait, úgy kártalanításra vagy kártérítésre nem tarthatna igényt. A szakszerűtlen bontás és szállítás következtében keletkezett kárt ez esetben a felperesnek, mint tulajdonosnak viselnie kellett volna. Az I.r. alperes azért a kárért felel, ami a szakszerűtlen bontással és tárolással áll okozati összefüggésben. A szakszerűtlen bontás és tárolás aggály nélkül megállapítható. Az alperesek elmulasztották megvizsgálni, hogy a bontás szakszerűen történt-e, és az I.r. alperes elmulasztotta ellenőrizni, hogy a II.r. alperesnél a szakszerű tárolás megvalósult-e. Az alperesek kártérítési felelősségét a Ptk. 339. § (1) bekezdése alapján állapította meg, és a Ptk. 344. § (1) bekezdése alapján azt, hogy őket egyetemleges felelősség terheli.

A Pest Megyei Bíróság 2010. október 5. napján meghozott 15-II. és 15-III. számú végzéseivel elállásra tekintettel a felperesnek az ingóságokra vonatkozó kereseti kérelmei tárgyában a pert megszüntette. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I.r. alperesnek 87.500 Ft az általános forgalmi adót is magában foglaló, a II.r. alperesnek 70.000 Ft ügyvédi illetve jogtanácsosi munkadíjat, mint perköltséget. Az elállásra tekintettel a 90.000 Ft eljárási illetéket 27.000 Ft-ra mérsékelte és a felperest a fennmaradó 63.000 Ft illeték visszaigénylésére jogosította fel.

A Pest Megyei Bíróság 2010. október 8. napján meghozott 25. G. 29.114/2009/16. számú ítéletével egyetemlegesen kötelezte az alpereseket, hogy 15 nap alatt fizessenek meg a felperesnek 1.100.000 Ft-ot, ennek 2001. július 1. napjától 2004. december 31. napjáig évi 11 % + 4 % ügyleti kamat melletti késedelmi kamatát, továbbá 2005. január 1. napjától a teljesítésig a késedelemmel érintett naptári félét megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat 7 %-kal növelt összegét. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Az I.r. alperest 126.000 Ft, a II.r. alperest 156.000 Ft részperköltség felperes javára történő megfizetésére kötelezte, míg az ezt meghaladó költségek tekintetében akként rendelkezett, hogy azt a felek maguk viselik.

Ismertette a Ptk. 355. § (1) és (2) bekezdését, és kifejtette, hogy figyelemmel a 22. G. 20.611/2006/18. számú elsőfokú és a 3. Pf. 20.824/2007/3. számú másodfokú közbenső ítéletre, az eldöntendő kérdés a kártérítés összegszerűségének meghatározása volt. Erre igazságügyi ingatlanforgalmi szakértőt rendelt ki annak a személyében, aki már a polgári pert megelőző büntetőeljárás során 2003-ban szakértői véleményt készített a faházzal kapcsolatban. Az elsőfokú bíróság ítélezése alapjául elfogadta a szakértői véleményt, melyet a szakértő személyes meghallgatása során kiegészített. A faház 2001. évi avulási forgalmi értékét bruttó 1.100.000 Ft-ban állapította meg 43,69 m² alapterület esetén, míg 950.000 Ft-ban 38,4 m² esetén. Az elsőfokú bíróság a szakértő által előadottakat a Pp. 206. § (1) bekezdése alapján értékelte. Figyelembe vette, hogy a faház alapterülete meghaladta az engedélyezett 38,4 m²-t, de nem érte el a nyomozás során feltételezett 60 m²-t. Alapterületként 43,69 m²-t fogadott el. A másodfokú határozat értelmében az alperesek egyetemleges felelőssége csupán a szakszerűtlen bontásért és tárolásért áll fenn, így a kár mértékének megállapításakor a göngyölegstároló és a felállítás költségeit nem lehet értékelni. A szakértő által kalkulált 1.100.000 Ft-os értéket fogadta el. A peradatokból kitűnt, hogy a faházat 1972-ben állították fel, így figyelembe venni nem az új, hanem az avulási értéket kellett. A kár mértékének meghatározásánál bizonyítási nehézség volt, hogy a felperes éveket késlekedett az igényérvényesítéssel, azonban az elsőfokú bíróság a szakértő adatait alaposnak minősítette, mert neki közvetlen tapasztalata volt a bontás, tárolás körülményeiről a korábbi büntetőeljárasi adatokból, így a mérlegeléssel előadott és az általa az ERDÉRT Vállalattól beszerzett összehasonlító adatok szerinti szakértői véleménye aggálymentes. A faház értékét a szakértői vélemény igazolja, és nincs annak jelentősége, hogy azt a felperesnek milyen értéken kellett volna nyilvántartania.

A perköltség viseléséről a Pp. 81. § (2) bekezdése alapján döntött az ügyvédi, jogtanácsosi munkadíj, az eljárási illeték és a szakértői munkadíj figyelembevételével.

Az I.r. alperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte, másodlagosan viszont a Pp. 252. § (2) bekezdése alapján lényeges eljárási szabálysértés miatt az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság utasítását új eljárás lefolytatására. Állította, hogy a felperes nem bizonyította, milyen összegű kára keletkezett, és e bizonyítás hiányában az elsőfokú bíróság nem hozhatott volna marasztaló döntést. A tényállás megállapítása iratellenes, bizonyítékként fogadott el becslésen alapuló szakértői véleményt, majd annak alapján mérlegeléssel állapította meg a faház területét, ami egyébként tényadat, és amelynek megállapítására mérlegeléssel nem volt mód. Ezért az elsőfokú ítélet megalapozatlan és jogszabályt sért. Ugyancsak tényként állapította meg, hogy a felperes nem kapott kellő időben tájékoztatást, hol találhatóak a faház részei, ez pedig teljes mértékben ellentétes a bizonyítási anyaggal. A II.r. alperes tájékoztatta a felperest, hogy hol találhatóak a faház részei, és hogy azok a tulajdonjog igazolása mellett átvehetők. Ennek érdekében azonban a felperes nem tett semmit. A felperes saját felróható magatartása is közrehatott abban, hogy a faház az évek során megsemmisült. Ezt a közrehatást, továbbá a késedelmes igényérvényesítést az elsőfokú bíróság nem értékelte. A felperes nem tudta bizonyítani a faház tényleges alapterületét és azt sem, hogy az állítólagos szakszerűtlen elbontással, tárolással milyen összegű kárt okoztak az alperesek. Az semmiképpen nem róható a terhükre, hogy a felperes jöllehet 2001. nyarán tudomást szerzett a faház elbontásáról, csak 2006. januárjában terjesztette elő a keresetét. Ezért sem indokolt 2001. évre visszamenőleges késedelmi kamat megítélése. Túl is terjeszkedett az elsőfokú bíróság a kereseten, amikor ügyleti kamatot is megítélt, holott a felperes csak késedelmi kamatra terjesztett elő igényt, az ügyleti kamat egyébként is értelmezhetetlen kártérítés esetén. Az elsőfokú bíróság elmulasztotta megindokolni, miért fogadta el a kiegészített szakértői véleményt, ami becslésen és nem tényeken alapult. Az 1972-ben felállított faház értékének megállapításakor a szakértő 40 %-os avulást alkalmazott, bár ezt az I.r. alperes mindvégig vitatta. A bíróságnak lehetősége van a kártérítés összegét mérlegeléssel megállapítani, de nem mérlegelheti pl. a faház alapterületét, mert e körben a felperest bizonyítás terhelte. A szakértő nem tudott egyértelműen állást foglalni abban a kérdésben, hogy szakszerű bontás esetén milyen értékcsökkenés keletkezett volna a faházban, aminek megfizetésére a közbenső ítélet alapján nem volt kötelezhető az alperes. Amennyiben a felperes 2001. nyarán igazolja a tulajdonjogát, a faház nem lett volna kitéve az időjárás viszontagságainak, azok rongálódása tehát a felperes magatartására vezethető vissza. Nem értékelte az elsőfokú bíróság a felperesi közrehatást (Ptk. 340. § (1) bekezdés), amely mind az ingóságok elszállítása, mind pedig az igényérvényesítés késedelme miatt megállapítható. Az elsőfokú bíróság eljárási szabálysértése, hogy nem tett eleget a Pp. 221. § (1) bekezdése szerinti indokolási kötelezettségének. Az sem derül ki az ítéletből, mi alapján történt az alperesek egyetemleges marasztalása.

A II.r. alperes fellebbezése az elsőfokú ítélet megváltoztatására, a kereset elutasítására irányult. Állította, hogy a felperes a követeléseösszegezését nem tudta bizonyítani, a szakértői vélemény ellentmondásos, ezért az összegezés meghatározására nem alkalmas. Nem történt meg a bizonyítása, hogy milyen méretű volt a faház, jóllehet ez az érték megállapításának kiinduló eleme. A faház kora és állapota miatt számításba vett avulási értéket a szakértő 40 %-ban határozta meg. Ezt a bíróság elfogadta, noha semmivel nem történt meg az indokolása, alátámasztása. A szakértő bruttó összegekkel számolt, és eszerint marasztalt az elsőfokú bíróság. A II.r. alperes is hivatkozott az igényérvényesítési késedelemre és arra, hogy a bizonyítatlanság emiatt a felperes terhére esik. Vitatta a kamat mértékét is, melyre nézve az ítélet nem tartalmaz utalást. Az üzleti kamatra vonatkozó rendelkezés nem értelmezhető.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Az elsőfokú bíróság a tényállást kellő mélységben feltárta. A jogerős közbenső ítélet folytán sem a jogcím, sem a jogalap tárgyában nem volt bizonyítandó kérdés, kizárólag az összegezését kellett vizsgálni. A bíróság a meghallgatott tanúk vallomása alapján és a videofelvétel birtokában rekonstruálta a felépítményt, és ezt követően állapította meg a szakértő az értékét, mint felmerült kárt. A közbenső ítéletre tekintettel méltánytalan lenne az a helyzet, hogy az alperesek kártérítési kötelezettsége fennáll, de az összegezés megállapításának hiánya miatt az alperesek nem lennének megtérítésre kötelezve. A büntetőeljárásból kiderült, hogy azt az alperesek nehezítették, mert nem adtak felvilágosítást a felperesnek az elbontott épületről. A tulajdonos felperes tudomása nélkül, őt megkerülve szakszerűtlen módon bontották el az építményt, és nem értesítették arról, hogy a szétbontott faanyagot hova szállították. Csak a nyomozás során derült ki a felperesnek, ki bontatta le az építményt, és hol tárolják annak anyagait. A károkozó magatartás, a kár és az okozati összefüggés jogerős közbenső ítélettel megállapított. A szakértői vélemény igazolja a szakszerűtlen tárolást. A jogalappal kapcsolatos I.r. alperesi fellebbezés a közbenső ítéletre tekintettel már indifferens. Az elsőfokú bíróság a késedelmi kamat mértékét helyesen állapította meg. Az, hogy kilenc év kellett a tényállás megállapításához, az elsőfokú eljáráshoz, részben az alperesek magatartására vezethető vissza. A kártérítés körében az áfa összegével kapcsolatos kifogást közömbösnek tartotta, mert a kár összege nem csökkenthető az áfa összegével még akkor sem, ha a jogosult azt visszaigényelheti. Az áfa bevallási és befizetési kötelezettség a felperest terheli.

A keresetet részben elutasító ítéleti rendelkezés fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett (Pp. 228. § (4) bekezdés), másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet ezt meghaladó rendelkezéseit bírálta felül.

Az alperesek fellebbezése a következők szerint részben alapos.

Az I.r. alperes fellebbezési kérelme az elsőfokú bíróság ítéletének Pp. 252. § (2) bekezdése szerinti hatályon kívül helyezésére irányult. (A másodfokú bíróság az

elsőfokú bíróság ítéletét - a fellebbezési (csatlakozó fellebbezési) kérelem, illetőleg a fellebbezési ellenkérelem korlátaira tekintet nélkül - végzéssel hatályon kívül helyezheti, és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasíthatja, ha az elsőfokú eljárás lényeges szabályainak megsértése miatt szükséges a tárgyalás megismétlése, illetőleg kiegészítése.) A hatályon kívül helyezés okaként azt jelölte meg, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében nem tett eleget a Pp. 221. § (1) bekezdésében írt indokolási kötelezettségének. A megjelölt eljárási szabálysértés - ha fenn is állna - nem alapozza meg a hatályon kívül helyezést, mert emiatt nincs szükség a tárgyalás megismétlésére, illetőleg kiegészítésére.

Figyelemmel a jogerős közbenső ítéletre jelen eljárási szakasznak az és csak az lehetett a tárgya, hogy megállapítsa: a faház szakszerűtlen bontása és szakszerűtlen tárolása következtében a felperest milyen összegű kár érte. A jogerős közbenső ítélet az ilyen módon felperest ért kár teljes megtérítéséért egyetemleges felelősnek mondta ki az alpereseket. Az I.r. alperes fellebbezésében jelezte, hogy nem derült ki, min alapul az alperesek egyetemleges marasztalása. A marasztalás tehát a jogerős közbenső ítéleten alapult, mellyel szemben az alperesek rendkívüli jogorvoslatot nem vettek igénybe, így attól eltérni nem lehet. Ugyanez vonatkozik arra, hogy az eljárás ezen szakaszában már sem az alperesek esetleges közrehatási aránya, sem a felperesnek a kárenyhítés esetleges elmulasztása miatti kárviselési kötelezettsége nem vizsgálható, mert a jogerős közbenső ítélet nem így rendelkezett. A kárenyhítés elmulasztása esetén a közbenső ítéletben kellett volna kimondani, hogy a felperes által elszenvedett kár milyen arányú megtérítésére lennének kötelesek az alperesek, milyen arányú kárt kellene a felperesnek magának viselnie. Minthogy a közbenső ítélet kármegosztást nem alkalmazott, az alperesek szakszerűtlen bontásból és szakszerűtlen tárolásból eredő kár egészét tartoznak megtéríteni.

Tényszerűen a lebontott faház mérete, minőségi paraméterei alapján kellett a kárt meghatározni, minthogy a szakértő már a büntetőeljárás során arra az álláspontra helyezkedett, hogy a bontás és tárolás szakszerűtlensége miatt a faház értéke 0 Ft lett. A faház értéke nem attól függ, hogy a felperes jogelődje adott esetben az engedélyezettől nagyobb faházat létesített, hanem a faház tényleges méretétől. A szakértő a rendelkezésére álló adatok alapján nem becsléssel, hanem szakértői számítással határozta meg a 43,69 m² alapterületet, és így az avulási értéket bruttó 1.100.000 Ft-ban állapította meg, ami nettó 880.000 Ft-nak felel meg. Mivel a felperest a faház értékével (a kártérítéssel) kapcsolatosan általános forgalmi adó fizetési kötelezettség nem terheli, ezért ennek az adónak az összegét nem lehet a kártérítés összegébe beépíteni. Ennyiben találta a másodfokú bíróság alaposnak az alpereseknek a marasztalás tőkeösszegét sérelmező fellebbezését.

A kamatfizetési kötelezettség mértékét támadó fellebbezés alapos volt, mert kártérítés esetén a Ptk. 301. § (1) bekezdésének rendelkezése alkalmazható. Ügyleti kamat felszámítására nincs mód, a szerződésen kívüli károkozás esetén a Ptk. 301/A. § rendelkezései is figyelmen kívül maradnak. A kamatfizetési

kötelezettség kezdő időpontja tekintetében a Ptk. 360. § (1) bekezdése irányadó, vagyis hogy a kártérítés a károsodás bekövetkeztekor nyomban esedékes. A kár a szakszerűtlen bontással már bekövetkezett, így a megjelölt kamatfizetési kezdő időpont nem téves. Az alperesek nem kifogásolhatják az igényérvényesítés késedelmét, mert egyrészt a felperes az igényét elévülési időn belül terjesztette elő, és nem halmozódott volna fel több mint tíz év kamata, ha az alperesek magatartásuk jogellenes voltát belátva a felperes igényét akárcsak részben is elismerik.

A faház értékeként a felperes által megjelölt követelés és a marasztalás összege közötti arányra tekintettel a Pp. 81. § (1) bekezdés második mondatára figyelemmel a döntött úgy a másodfokú bíróság, hogy a felek az elsőfokú eljárásban felmerült költségeiket maguk viselik.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján változtatta meg.

A másodfokú eljárásban a perköltség viseléséről szóló döntés a Pp. 239. §-a értelmében az általános szabályok alapján történt. Az alperesek fellebbezése a tőkeösszeget illetően csak kisebb részben lett eredményes, de mert a felperest a II.r. alperes által lerótt fellebbezési illetékből a pervesztésére jutó összeg megtérítése terhelte volna, a másodfokú bíróság akként rendelkezett, hogy ezek az összegek egymást kioltják, a másodfokú eljárásra is alkalmazandó a Pp. 81. § (1) bekezdés második mondata.

Budapest, 2011. november 10.

Dr. Tölg-Molnár László sk.
a tanács elnöke

Dr. Madarász Anna sk.
előadó bíró

Dr. Hőbl Katalin sk.
bíró

A kiadmány hitelül: